

ZARZĄD WOJEWÓDZTWA
ŚWIĘTOKRZYSKIEGO

EFS-III.433.26.2024

DECYZJA NR 140/25
ZARZĄDU WOJEWÓDZTWA ŚWIĘTOKRZYSKIEGO

z dnia 28 maja 2025 roku

w sprawie wszczętej na wniosek Pana (...) prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) z dnia 17 czerwca 2024 r. w przedmiocie udzielenia ulgi w spłacie zobowiązania z tytułu zwrotu środków poprzez częściowe umorzenie należności i rozłożenie pozostałej części na raty oraz umorzenie odsetek, których wysokość została określona przez Zarząd Województwa Świętokrzyskiego w decyzji nr (...) z dnia 15 lipca 2020 roku oraz decyzji Zarządu Województwa Świętokrzyskiego nr (...) z dnia 22 maja 2024 roku.

Na podstawie: art. 60 pkt 6, art. 61 ust. 1 pkt 2 lit. a, art. 64 ust. 1 pkt 2 lit. b oraz ust. 2 w zw. z art. 67 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 roku o finansach publicznych (Dz. U z 2024 r. poz. 1530 z późn. zm.), zwanej dalej „u.f.p.”, art. 37 ust. 1 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej (Dz. U. z 2025 r. poz. 468), art. 41 ust. 1 i ust. 2 pkt 4 oraz art. 46 ust. 2a ustawy z dnia 5 czerwca 1998 roku o samorządzie województwa (Dz. U. z 2025 r. poz. 581), art. 9 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 pkt 9 lit b ustawy z dnia 11 lipca 2014 roku o zasadach realizacji programów w zakresie polityki spójności finansowych w perspektywie finansowej 2014-2020 (Dz. U. z 2020 r. poz. 818 z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą wdrożeniową”, art. 104 oraz art. 107 § 1-3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 roku Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 572), zwanej dalej „k.p.a.”

Zarząd Województwa Świętokrzyskiego w składzie:

Marszałek Województwa Świętokrzyskiego – Renata Janik

Wicemarszałek Województwa Świętokrzyskiego – Marek Bogusławski

Wicemarszałek Województwa Świętokrzyskiego – Grzegorz Socha

Członek Zarządu Województwa Świętokrzyskiego – Anita Koniusz

Członek Zarządu Województwa Świętokrzyskiego – Andrzej Pruś

orzeka

odmówić udzielenia Panu (...) prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą (...) (...) NIP: (...), REGON: (...) ulgi w ulgi w spłacie zobowiązania z tytułu zwrotu środków poprzez:

- 1) częściowe umorzenie należności głównej w kwocie (...) zł określonej w decyzji Zarządu Województwa Świętokrzyskiego nr (...) z dnia 15 lipca 2020 roku oraz decyzji Zarządu Województwa Świętokrzyskiego nr (...) z dnia 22 maja 2024 roku,**
- 2) umorzenie odsetek,**
- 3) rozłożenie na raty pozostałej części należności, tj. kwoty (...) zł, w 60 miesięcznych ratach.**

Uzasadnienie

Stan faktyczny

W dniu 15 lipca 2020 roku Zarząd Województwa Świętokrzyskiego pełniący funkcję Instytucji Zarządzającej Regionalnym Programem Operacyjnym Województwa Świętokrzyskiego na lata 2014-2020, zwany dalej: „IZ”, „Instytucją Zarządzającą”, „Organem” wydał decyzję nr (...) z dnia 15 lipca 2020 roku, stanowiącą załącznik nr 1 do uchwały Zarządu Województwa Świętokrzyskiego nr (...), która określała, że pan (...) prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) (...) NIP: (...), REGON: (...), zwany dalej „Stroną”, „Beneficjentem”, „Wnioskodawcą” lub „Zobowiązanym”, jest zobowiązany zwrócić dotację, którą otrzymał na podstawie umowy o dofinansowanie projektu pod nazwą „(...)” nr RPSW.09.01.00-26-(...) z dnia 10 marca 2017 roku w kwocie (...) w tym środki Unii Europejskiej w kwocie (...) oraz środki budżetu krajowego w kwocie (...) wraz z odsetkami w wysokości określonej jak dla zaległości podatkowych liczonymi od dnia 19 lipca 2017 roku do dnia zwrotu, z wyłączeniem okresu od dnia 26 lutego 2020 roku do dnia 23 lipca 2020 roku, która została wykorzystana z naruszeniem procedur wskazanych w art. 184 u.f.p.

Zgodnie z art. 207 ust. 12 a u.f.p. Beneficjentowi przysługiwało prawo do złożenia do IZ wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, z czego Strona skorzystała. Decyzja nr (...) z dnia 22 maja 2024 roku uchyliła decyzję nr (...) z dnia 15 lipca 2020 roku, stanowiącą załącznik nr 1 do uchwały Zarządu Województwa Świętokrzyskiego nr (...) w części dotyczącej odsetek a w pozostałej części utrzymała w mocy decyzję (...) z dnia 15 lipca 2020 roku.

W decyzji nr (...) zawarto pouczenie, o przysługującym prawie do wniesienia skargi na niniejszą decyzję do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Kielcach w terminie 30 dni od jej doręczenia (art. 53 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 roku Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2023 r. poz. 1634)). Strona nie skorzystała z ww. uprawnienia.

W dniu 17 czerwca 2024 roku za pośrednictwem Elektronicznej Platformy Usług Administracji Publicznej, zwanej dalej EPUAP, Beneficjent przesłał „Wniosek o częściowe umorzenie należności i rozłożenie pozostałej części na raty”, zwany dalej: „wnioskiem” lub „wnioskiem o ulgę”, w którym zawniósł o:

- 1) spłatę kwoty (...) zł w 60 miesięcznych ratach po (...) zł
- 2) umorzenie odsetek oraz
- 3) umorzenie pozostałej części należności głównej w wysokości (...) zł.

W dalszej części wniosku o ulgę Strona przedstawiła uzasadnienie swojej prośby, które podzieliła na dwie części:

- 1) okoliczności ogólne dotyczące firmy oraz
- 2) okoliczności szczególne dotyczące projektu.

W pierwszej części Wnioskodawca zaznaczył, że jego podstawowym źródłem dochodów było „świadczenie usług w postaci szkoleń różnego rodzaju, w szczególności w zakresie e-usług, e-learningu, a także świadczenie pomocy w szeroko pojętym zakresie dofinansowań unijnych”. W okresie przed pandemią COVID-19 szkolenia były realizowane przez firmę Beneficjenta w formie stacjonarnej, natomiast po 20 marca 2020 roku (kiedy zgodnie z rozporządzeniem Ministra Zdrowia z dnia 20 marca 2020 roku w sprawie ogłoszenia na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej stanu epidemii (Dz. U. z 2020 r. poz. 340) obowiązywał w Polsce stan epidemii, do 15 maja 2022 roku), przez co rynek usług szkoleniowych załamał się, a podmioty świadczące tego typu usługi znalazły się na granicy wypłacalności. W 2022 roku Beneficjent utrzymał zatrudnienie i kadrę, co kosztowało go stratę finansową w wysokości (...) zł. Kiedy upowszechniła się możliwość pracy zdalnej, Strona dostosowała się do tej formy prowadzenia działalności. Z uwagi na sytuację na rynku i chęć zatrzymania dotychczasowych klientów Wnioskodawca nie mógł sobie pozwolić na podniesienie cen świadczonych usług. Dopiero w 2023 roku Strona rozpoczęła proces odzyskiwania stabilności finansowej oraz pozyskiwania zleceń (jak realizacja umowy o wartości (...) zł dla Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w Krakowie w okresie od września do grudnia 2024 roku).

Jak wskazał Beneficjent „brak rozłożenia należności na raty oraz umorzenia części należności spowoduje, że firma wnioskodawcy stanie przed widmem niewypłacalności a co za tym idzie upadłości mimo podjęcia działań naprawczych”, ponadto zwrócił uwagę, że stan taki będzie podwójnie niekorzystny, zarówno z punktu widzenia społeczno-gospodarczego i fiskalnego, ponieważ finalnie nie dojdzie do spłaty zobowiązania, jak i indywidualnego interesu przedsiębiorcy (likwidacja miejsc pracy i źródeł utrzymania pracowników, jak wspomniano w piśmie na stałe współpracują z Wnioskodawcą 3 osoby w tym jedna z tytułu stosunku pracy).

Strona argumentowała, że egzekucja prowadzona wobec dłużnika egzekucja z majątku uniemożliwi osiągnięcie przez niego jakiegokolwiek dochodu i nie pozwoli na odzyskanie przez wierzyciela należności, ponieważ Beneficjent nie posiada majątku własnego.

Odnosząc się do okoliczności szczególnych dotyczących projektu, Strona przypomniała, że całkowita wartość projektu „(...)” realizowana na podstawie podpisanej 10 marca 2017 roku umowy nr RPSW.08.05.01-26-(...) wyniosła (...) zł, w tym dofinansowanie (...) zł, natomiast realnie koszt projektu jaki został poniesiony stanowił kwotę (...) zł, w tym dofinansowanie, środki otrzymane od IZ: (...) zł. Wnioskodawca na wykonanie projektu poniósł środki w wysokości (...) zł.

Strona na wstępie wniosku o ulgę zaproponował umorzenie 2/3 wartości faktycznie przyznanego dofinansowania, co jego zdaniem związane było z ilością osób, które faktycznie podjęły pracę lub rozpoczęły działalność gospodarczą i utrzymywały ją przez okres co najmniej 3 miesięcy. Zdaniem Wnioskodawcy, właśnie 2/3 osób z zakładanego wskaźnika rezultatu podjęło i utrzymało pracę przez wymagany regulaminem konkursu okres. Pracę po zakończeniu projektu podjęło i udokumentowało 8 osób (co stanowiło 66,66% zakładanych osób), stąd Strona proponuje umorzenie należności głównej właśnie w takiej proporcji jednocześnie wnosząc o umorzenie odsetek.

Wnioskodawca podkreśla, że ze środków własnych na realizację projektu poniósł kwotę w wysokości (...) zł, a żądanie od niego „kolejnych ponad 200 tys. kosztów plus odsetki będzie katastrofalne i doprowadzi do bankructwa przedsiębiorstwa”. Umorzenie należności w wysokości proponowanej przez Stronę pozwoli Instytucji Zarządzającej odzyskać część środków nie doprowadzając do upadłości działalności zobowiązanego.

W ostatniej części wniosku Beneficjent przedstawił dla celów wykazania swojej aktualnej sytuacji finansowej i możliwości płatniczych informacje o dochodach jakie osiągnął w 2023 roku ((...) zł) oraz stracie jaką poniósł w 2022 roku ((...) zł). W okresie od 1 stycznia 2024

roku do 31 maja 2024 roku) Strona zanotowała stratę w wysokości (...) zł (na co przedstawił dowody w postaci deklaracji PIT-36 za lata 2022 i 2023, bilans firmy za lata 2022-2023 oraz 2024 rok), informację, o spłacie kredytu samochodowego w zadeklarowanej wysokości raty (...) zł oraz miesięczne koszty prowadzenia działalności gospodarczej.

W odpowiedzi na przesłany wniosek o ulgę IZ w dniu 16 lipca 2024 roku wystąpiła do pełnomocnika Wnioskodawcy z pismem w którym wezwała Stronę do dokonania opłaty skarbowej. Obowiązek ten wynika z art. 1 ust. 1 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. z 2023 r. poz. 2111 z późn. zm.) zgodnie z którym „opłacie skarbowej podlega w sprawach indywidualnych z zakresu administracji publicznej dokonanie czynności urzędowej na podstawie zgłoszenia lub na wniosek”. Beneficjent uiścił opłatę skarbową 29 lipca 2024 roku, na co przesłał dowód zapłaty.

Kolejnym pismem, datowanym na 1 sierpnia 2024 roku, Organ wezwał Stronę do usunięcia braków formalnych wniosku poprzez:

- 1) określenie, o jaki rodzaj pomocy w świetle art. 64 ust. 2 u.f.p., się ubiega;
- 2) w przypadku ubiegania się o ulgę stanowiącą pomoc de minimis, przekazanie wszelkich zaświadczeń i informacji niezbędnych do udzielenia ulgi, o których mowa w art. 37 ust. 1 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej w zw. z § 2 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 marca 2010 r. w sprawie zakresu informacji przedstawionych przez podmiot ubiegający się o pomoc de minimis.

W odpowiedzi na ww. pismo Wnioskodawca przysłał wypełniony formularz informacji przedstawianych przy ubieganiu się o pomoc de minimis oraz dokument (data wygenerowania: 14 sierpnia 2024 rok) „Lista przypadków pomocy publicznej otrzymanej przez Beneficjenta” z którego wynikało, że otrzymał taką pomoc w dniu 4 października 2023 roku, w wysokości (...) zł brutto ((...) euro brutto).

Ponadto Strona przesłała prawidłowe pełnomocnictwo (z dnia 24 października 2024 roku) dla radcy prawnego, pani (...), dającej jej umocowanie do reprezentowania Beneficjenta w niniejszej sprawie. Poprzednie pełnomocnictwo, wystawione z datą 3 sierpnia 2020 roku, odnosiło się do czynności dokonywanych „w sprawie przeciwko Zarządowi Województwa Świętokrzyskiego o zwrot dofinansowania (uchwała nr (...) Zarządu Województwa Świętokrzyskiego z dnia 15 lipca 2020 r. wraz z decyzją nr (...))”.

Strona przesłała też dokumenty umów na wykonanie usług potwierdzających możliwości płatnicze Wnioskodawcy, o których wspomniane zostało we wniosku o ulgę:

- 1) umowę nr (...) z dnia 23 maja 2024 roku z Zakładem Ubezpieczeń Społecznych w Krakowie oraz
- 2) umowę nr (...) z dnia 18 lipca 2024 roku z Zakładem Ubezpieczeń Społecznych w Ostrowie Wielkopolskim

na wykonanie usług szkoleniowych dla ww. placówek.

W tym miejscu należy wspomnieć o procedurze działania odnoszącej się do odzyskiwania nieprawidłowości podlegających zwrotowi. Zgodnie z art. 207 ust. 4 pkt 3 oraz ust. 5 u.f.p. Beneficjent, który nie zwrócił środków wraz z odsetkami w terminie 14 dni od dnia upływu terminu, o którym mowa w art. 207 ust. 1 u.f.p. zostaje wykluczony z możliwości otrzymania środków przeznaczonych na realizację programów finansowanych z udziałem środków europejskich. Okres wykluczenia rozpoczyna się od dnia kiedy decyzja, o której mowa w art. 207 ust. 9 u.f.p., stała się ostateczna, zaś kończy się z upływem trzech lat od dnia dokonania zwrotu tych środków.

W dniu 11 lipca 2024 roku właściwy pracownik Departamentu Wdrażania Europejskiego Funduszu Społecznego w Urzędzie Marszałkowskim Województwa Świętokrzyskiego, zwanego dalej „DW EFS” złożył do Departamentu Budżetu i Finansów, zwanego dalej” DBiF, wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego (sprawa ta jest prowadzona pod sygnaturą (...)). 22 lipca 2024 roku (data doręczenia: 24 lipca 2024 rok) Stronie zostało doręczone Upomnienie nr 1, w którym wezwano zobowiązanego: Pana (...) do zwrotu należności w łącznej wysokości (...) zł wraz z dalszymi odsetkami, liczonymi jak dla zaległości podatkowych od dnia 27 lipca 2024 roku do dnia obciążenia rachunku bankowego Beneficjenta spłacaną kwotą (włącznie z tymi dniami) od kwoty głównej, wskazanej w Decyzją Zarządu Województwa Świętokrzyskiego nr (...) z dnia 22 maja 2024 roku. Na kwotę (...) zł składały się:

- 1) dofinansowanie projektu pn.: „(...)” realizowanego na podstawie umowy nr RPSW.09.01.00-26-(...) z dnia 10 marca 2017 roku finansowane ze środków Europejskiego Funduszu Społecznego podlegającą zwrotowi zgodnie z Decyzją Zarządu Województwa Świętokrzyskiego nr (...) z dnia 22 maja 2024 roku:
 - a) należność główna: (...) zł,
 - b) odsetki od dnia 19 lipca 2017 roku do dnia 25 lutego 2020 roku: (...) zł,
 - c) odsetki od dnia 24 lipca 2020 roku do dnia 10 października 2020 roku: (...) zł,

- d) odsetki od dnia 4 czerwca 2024 roku do dnia 22 lipca 2024 roku: (...) zł;
- 2) dofinansowanie projektu pn.: „(...)” realizowanego na podstawie umowy nr RPSW.09.01.00-26-(...) z dnia 10 marca 2017 roku finansowane ze środków budżetu państwa podlegającą zwrotowi zgodnie z Decyzją Zarządu Województwa Świętokrzyskiego nr (...) z dnia 22 maja 2024 roku:
 - a) należność główna: (...) zł,
 - b) odsetki od dnia 19 lipca 2017 roku do dnia 25 lutego 2020 roku: (...) zł,
 - c) odsetki od dnia 24 lipca 2020 roku do dnia 10 października 2020 roku: (...) zł,
 - d) odsetki od dnia 4 czerwca 2024 roku do dnia 22 lipca 2024 roku: (...) zł;
- 3) koszty upomnienia: 16,00 zł.

Beneficjent nie zastosował się do żądania wynikającego z Upomnienia nr (...) z dnia 7 lipca 2024 roku. 11 października 2024 roku został wystawiony tytuł wykonawczy nr TYT.RPSW. (...) i rozpoczęto prowadzenie postępowania egzekucyjnego.

Beneficjent w dniu 20 listopada 2024 roku wpłacił na rachunek Urzędu Marszałkowskiego Województwa Świętokrzyskiego kwotę (...) zł. Wartość ww. kwoty była zgodna z propozycją zobowiązanego przedstawioną we wniosku o ulgę. We wniosku zobowiązany zaproponował bowiem spłatę części zobowiązania przypadającego do zwrotu na mocy decyzji Zarządu Województwa Świętokrzyskiego, tj. kwotę (...) zł w 60 miesięcznych ratach po (...) zł; Organ dokonał zaliczenia ww. wpłaty w następujący sposób: zaliczenie zostało dokonane w stosunku do kwoty (...) zł, która jest pierwszą z należności pieniężnych wskazanych w tytule wykonawczym z dnia 11 października 2024 roku (pkt D1 tytułu wykonawczego nr TYT.RPSW. (...)). Odsetki od kwoty (...) zł wyniosły (...) zł na dzień 20 listopada 2024 roku. Wpłatę w kwocie (...) zł zaliczono w pierwszej kolejności na poczet kosztów doręzonego upomnienia w wysokości 16,00 zł zgodnie z art. 62 § 1a Ordynacji podatkowej. Pozostała kwota w wysokości (...) zł została zaliczona w następujący sposób: (...) zł – na poczet należności głównej i (...) zł na poczet odsetek. Celem prawidłowego zaliczenia ww. kwoty zwrócono się z prośbą do właściwego organu egzekucyjnego o przyjęcie informacji o dokonanej wpłacie oraz o informację zwrotną o aktualnym stanie należności po uwzględnieniu wpłaty Zobowiązanego.

Pismo w sprawie zaliczenia powyższej wpłaty przez IZ na poczet zaległości zostało przesłane przez DBiF do Naczelnika Urzędu Skarbowego Wrocław-Fabryczna 30 grudnia 2014 roku. Odpowiedź na powyższe zawiadamiała o zajęciu środków na rachunkach bankowych Strony w dniu 22 października 2024 roku, które Zobowiązany odebrał 7 listopada 2024 roku.

W ww. piśmie została zawarta informacja o spisaniu protokołu o stanie majątkowym pana (...) (w dniu 15 stycznia 2025 roku), z którego wynika, że:

- 1) Zobowiązany prowadzi działalność gospodarczą jako (...), zajmującą się pozyskiwaniem środków unijnych dla firm i osiąga dochód w wysokości (...) zł brutto,
 - 2) nie posiada nieruchomości,
 - 3) nie posiada ruchomości, korzysta z samochodów leasingowych,
 - 4) nie posiada innych składników majątkowych
- informacje te odpowiadają informacją zawartym w części trzeciej Wniosku o rozłożenie na raty – Obciążenia finansowe wnioskodawcy i jego możliwości płatnicze.

Skierowano również zapytanie do ZUS-PUE o składniki majątkowe Zobowiązanego, Urząd Skarbowy Wrocław-Fabryczna pobrał informacje z Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców oraz z Centralnej Ewidencji Ksiąg Wieczystych i jak poinformował na dzień sporządzenia niniejszego pisma „aktualnie brak składników majątkowych, do których można skierować skuteczną egzekucję”.

W dniu 27 lutego 2025 r. na rachunek bankowy Wierzyciela wpłynęła kwota: (...) zł przekazana z Urzędu Skarbowego Wrocław- Fabryczna. Zgodnie z treścią przelewu Urząd Skarbowy Wrocław- Fabryczna we Wrocławiu zaliczył ww. kwotę na poczet: należności głównej w kwocie (...) zł, odsetek w kwocie (...) zł, oraz kosztów upomnienia w kwocie 16,00 zł. Z uwagi na fakt, iż koszty upomnienia zostały naliczone przy pierwszej, dobrowolnej wpłacie Strony wpłata z dnia 27 lutego została zaliczona w następujący sposób: (...) zł – na poczet należności głównej i (...) zł na poczet odsetek.

Kolejne dwie wpłaty na rachunek bankowy Wierzyciela wpłynęły 7 i 10 marca 2025 roku i zostały przekazane przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych oddział w Kielcach, w kwotach: (...) zł i (...) zł. Kolejna wpłata na rachunek wpłynęła w dniu 12 marca 2025 roku w wysokości (...) zł. Zostały zaliczone w następujący sposób:

- 1) wpłatę w kwocie (...) zł zaliczono: (...) zł – na poczet należności głównej i (...) zł na poczet odsetek,
- 2) wpłatę w kwocie (...) zł zaliczono: (...) zł – na poczet należności głównej i (...) zł na poczet odsetek;
- 3) wpłatę w kwocie (...) zł zaliczono: (...) zł – na poczet należności głównej i (...) zł – na poczet odsetek

Ostatnia z zaliczonych wpłat zaliczonych do dnia wydania niniejszej decyzji została przekazana z Urzędu Skarbowego Wrocław- Fabryczna w dniu 4 kwietnia 2025 roku, w wysokości (...) zł i została zaliczona: (...) zł – na poczet należności głównej i (...) zł na poczet odsetek.

Wkrótce po rozpoczęciu postępowania egzekucyjnego wszczętego tytułem wykonawczym nr TYT.RPSW.(...) z dnia 11 października 2024 roku na adres IZ przyszło Zawiadomienie od Naczelnika Urzędu Skarbowego Wrocław-Fabryczna (data pisma: 16 grudnia 2024 rok) o przekazaniu egzekucji do rzeczy/praw majątkowych administracyjnemu organowi egzekucyjnemu ZAKŁAD UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH, w którym informuje o przekazaniu egzekucji prowadzonej wobec pana (...) na podstawie czterech tytułów wykonawczych (TYT.RPSW.(...), (...), (...), (...)) administracyjnemu organowi egzekucyjnemu ZAKŁAD UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH, który przejął łącznie prowadzenie egzekucji do składnika majątkowego w postaci: zajęcia rachunku bankowego wierzyciela w związku z zaistniałym zbiegiem egzekucji administracyjnej.

Miesiąc później, w piśmie z dnia 16 stycznia 2025 roku, nadanym od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w Kielcach, poinformował, że kwota uzyskana z egzekucji rachunku bankowego Strony wobec Zarządu Województwa Świętokrzyskiego nie wystarcza na zaspokojenie potrzeb wszystkich wierzycieli. Zakład Ubezpieczeń Społecznych dokonał ustalenia procentowego udziału poszczególnych wierzycieli w kwotach uzyskanych z egzekucji, w podzielił na kategorie. Zobowiązanie z tytułu należności wobec Zarządu Województwa Świętokrzyskiego znajduje się w kategorii V. Taki stan rzeczy, jedynie ze zaktualizowaną kwotą zaległości dłużnika wobec Organu, potwierdziło kolejne pismo zawiadamiające o sporządzeniu zaktualizowanego planu podziału, datowane na 14 lutego 2025 roku (data wpływu do IZ: 18 lutego 2025 roku).

W tym miejscu należy wspomnieć, że Strona we wniosku o ulgę nie wspomniała o toczących się wobec niego postępowaniach egzekucyjnych ze strony Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w Kielcach i Urzędu Skarbowego Wrocław-Fabryczna i tym samym przedstawił niepełną sytuację opisującą jego możliwości płatnicze.

Organ wkrótce po otrzymaniu wniosku o rozłożenie należności na raty przystąpił do analizy materiału dowodowego. Kilkukrotnie przedłużał postępowanie administracyjne, uzasadniając je koniecznością weryfikacji i oceny materiału dowodowego, w tym informacjami

pozyskanymi od organów egzekucyjnych (Urząd Skarbowy i Zakład Ubezpieczeń Społecznych).

Pismem z dnia 6 lutego 2025 roku IZ poinformowała Beneficjenta o zebraniu materiału dowodowego jednocześnie realizując swój obowiązek wynikający z art. 79a k.p.a., który stanowi, że: „§ 1: W postępowaniu wszczętym na żądanie strony, informując o możliwości wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań, organ administracji publicznej jest obowiązany do wskazania przesłanek zależnych od strony, które nie zostały na dzień wysłania informacji spełnione lub wykazane, co może skutkować wydaniem decyzji niezgodnej z żądaniem strony.” Organ poinformował Wnioskodawcę, że w toku postępowania administracyjnego nie wykazał przesłanek zależnych od Strony, tj. „wystąpienia względów społecznych lub gospodarczych, w szczególności możliwości płatniczych zobowiązanego”, o których mowa w art. 64 ust. 1 pkt 2 lit. b u.f.p., które uzasadniają możliwość udzielenia wnioskowanej ulgi. Strona nie odniosła się do przedmiotowego pisma, nie przesłała dodatkowych dowodów, które mogłyby wykazać powyższe przesłanki. Kolejne zawiadomienie o przedłużeniu postępowania administracyjnego określające jego zakończenie na dzień 16 kwietnia 2025 roku również pozostało bez odpowiedzi ze strony Beneficjenta. Ostateczny termin na zakończenie postępowania administracyjnego Organ ustalił na dzień 28 maja 2025 roku.

Do dnia wydania niniejszej decyzji Beneficjent nie odniósł się do kwestii w nim wskazanych, nie skorzystał również przysługującego mu uprawnienia do wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów, ani nie przedstawił dodatkowych dowodów celem wykazania przesłanek zależnych od Strony.

Stan prawny

Wniosek Beneficjenta o udzielenie ulgi z dnia 17 czerwca 2024 roku zainicjował postępowanie administracyjne w sprawie udzielenia ulgi w spłacie zobowiązania z tytułu należności wynikających z decyzji Zarządu Województwa Świętokrzyskiego nr (...) z dnia 15 lipca 2020 roku oraz decyzji nr (...) z dnia 22 maja 2024r. Beneficjent, przysłał do Organu w dniu 17 czerwca 2024 roku, za pośrednictwem platformy ePUAP, pismo, w którym zaproponował:

- 1) spłatę w ratach kwoty (...) zł w 60 ratach, płatnych co miesiąc w kwocie (...) zł,
- 2) umorzenie kwoty (...) zł należności głównej wraz z odsetkami.

Stosownie do art. 60 pkt 6 u.f.p. należności z tytułu zwrotu środków przeznaczonych na realizację programów finansowanych z udziałem środków europejskich oraz inne należności związane z realizacją projektów finansowanych z udziałem tych środków, a także odsetki od tych środków i od tych należności są środkami publicznymi stanowiącymi niepodatkowe należności budżetowe o charakterze publicznoprawnym. Zgodnie z art. 61 ust. 1 pkt 2 lit. a u.f.p. organem pierwszej instancji właściwym do wydawania decyzji w odniesieniu do należności wskazanych w art. 60 pkt 6 u.f.p. jest Instytucja Zarządzająca. Zgodnie z art. 9 ust. 1 pkt 2 ustawy wdrożeniowej instytucją zarządzającą w przypadku regionalnego programu operacyjnego jest zarząd województwa. Na podstawie art. 9 ust 2 pkt 9 lit. b ustawy wdrożeniowej do zadań instytucji zarządzającej należy wydawanie decyzji o umorzeniu w całości albo w części oraz o odroczeniu albo rozłożeniu na raty spłaty należności wynikających z obowiązku zwrotu środków przeznaczonych na realizację programów, projektów lub zadań, o których mowa w art. 61 u.f.p.

Podstawy materialnoprawne stosowania ulg w spłacie niepodatkowych należności budżetowych o charakterze publicznoprawnym reguluje art. 64 u.f.p. Zgodnie z art. 64 ust. 1 u.f.p. należności, o których mowa w art. 60 u.f.p., właściwy organ może:

1) z urzędu umarzać w całości – w przypadku gdy zachodzi jedna z okoliczności, o których mowa w art. 56 ust. 1 pkt 1-4.

2) na wniosek zobowiązanego:

a) umarzać w całości – w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem zobowiązanego lub interesem publicznym;

b) umarzać w części, odraczać terminy spłaty całości albo części należności lub rozkładać na raty płatność całości albo części należności - w przypadkach uzasadnionych względami społecznymi lub gospodarczymi, w szczególności możliwościami płatniczymi zobowiązanego.

Kwota orzeczona Stronie do zwrotu w decyzji nr (...) z dnia 15 lipca 2020 stanowi należność, o której mowa w art. 60 u.f.p., a zatem w sprawie zastosowanie znajduje art. 64 ust. 1 pkt 2 lit. b u.f.p., gdyż w piśmie z dnia (...) roku Stronaawnioskowała o rozłożenie na raty należności głównej oraz umorzenie pozostałej części kwoty przypadającej do zwrotu (tj. odsetek). Na podstawie zaś art. 64 ust. 2 u.f.p. właściwy organ, na wniosek zobowiązanego prowadzącego działalność gospodarczą, może udzielać określonych w ust. 1 pkt 2 ulg w spłacie zobowiązań z tytułu należności, o których mowa w art. 60, które:

1) nie stanowią pomocy publicznej;

2) stanowią pomoc de minimis albo pomoc de minimis w rolnictwie lub rybołówstwie – w zakresie i na zasadach określonych w bezpośrednio obowiązujących aktach prawa Unii Europejskiej dotyczących pomocy w ramach zasady de minimis ;

3) stanowią pomoc publiczną:

a) mającą na celu naprawienie szkód spowodowanych klęskami żywiołowymi lub innymi zdarzeniami nadzwyczajnymi,

b) mającą na celu zaradzenie poważnym zaburzeniom w gospodarce,

c) zgodną z zasadami rynku wewnętrznego Unii Europejskiej, której dopuszczalność została określona przez właściwe organy Unii Europejskiej, udzielaną na przeznaczenia inne niż wymienione w lit. a i b.

Z treści powyższego przepisu wynika, że udzielenie ulgi na wniosek zobowiązanego prowadzącego działalność gospodarczą wymaga zaistnienia zarówno przesłanek określonych w art. 64 ust. 1 pkt 2 lit. b u.f.p. (tj. zaistnienia uzasadnionych względów społecznych lub gospodarczych, w szczególności możliwości płatniczych zobowiązanego) jak i wymogów określonych w 64 ust. 2 u.f.p.

Beneficjent, składając wypełniony Formularz informacji przedstawianych przy ubieganiu się o pomoc de minimis wskazał tym samym, że wnioskuję o pomoc de minimis.

Pomoc de minimis jest specyficznym rodzajem wsparcia publicznego, o którym stanowi Rozporządzenie Komisji (UE) 2023/2831 z dnia 13 grudnia 2023 r. w sprawie stosowania art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do pomocy de minimis (Dz. U. UE. L. z 2023 r. poz. 2831). Jest to pomoc o stosunkowo niskiej wartości dzięki czemu nie jest ona w stanie naruszyć konkurencji lub wywierać wpływ na handel między Państwami Członkowskimi. Pomoc de minimis może być udzielana do wysokości 300 000 EUR w okresie trzech lat podatkowych.

Przystępując do analizy prawnej zasadności żądania zawartego we wniosku Beneficjenta.

Podstawą do wydania decyzji w przedmiotowej sprawie był art. 64 ust. 1 pkt 2 lit. b u.f.p. w zw. z art. 64 ust. 2 u.f.p.

Z treści powyższego przepisu wynika, że ustawodawca przewidział możliwość umarzania w części bądź odraczania lub rozkładania na raty zobowiązań tworzących niepodatkowe należności budżetowe o charakterze publicznoprawnym, w tym należności z tytułu zwrotu środków przeznaczonych na realizację programów finansowanych z udziałem środków europejskich określone w art. 60 pkt 6 u.f.p. Kwota orzeczona do zwrotu jest w myśl ustawy o finansach publicznych środkami publicznymi stanowiącymi niepodatkowe należności

budżetowe o charakterze publicznoprawnym, które należy rozumieć, jako należności niebędące podatkami i opłatami, stanowiącymi dochód budżetu państwa lub budżetu jednostki samorządu terytorialnego, wynikające ze stosunków publicznoprawnych.

W postępowaniu prowadzonym w oparciu o art. 64 ust. 1 pkt 2 lit. b u.f.p. wyodrębnić można dwie fazy. W pierwszej fazie postępowania, Organ winien zbadać, czy w sprawie zachodzą przesłanki, o których mowa w art. 64 ust. 1 pkt 2 lit. b u.f.p., tj.: względy społeczne oraz względy gospodarcze, w tym możliwości płatnicze zobowiązanego. Przepisy prawa nie zawierają definicji legalnej ww. pojęć, dlatego też Organ oceniając stopień spełnienia przesłanek musi posiłkować się rozumieniem tych pojęć wypracowanym w orzecznictwie sądów administracyjnych, jak w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 27 maja 2020 roku, sygn. I GSK 1658/19 (LEX nr 3025509), zgodnie z którym: „Ważne względy społeczne lub gospodarcze zobowiązanego to sytuacja, gdy z powodu nadzwyczajnych przypadków losowych lub szczególnego splotu okoliczności nie jest on w stanie uregulować zaległości podatkowej, przy czym nie można ich utożsamiać z subiektywnym przekonaniem dłużnika. O istnieniu względów społecznych lub gospodarczych zobowiązanego decydować powinny kryteria zobiektywizowane, zgodnie z powszechnie aprobowaną hierarchią wartości”.

Decyzja w przedmiocie ulgi w ramach pomocy de minimis w postaci umorzenia i rozłożenia na raty kwoty dofinansowania przypadającej do zwrotu, wydana na ww. podstawie prawnej ma charakter uznaniowy. Oznacza to, że nawet spełnienie określonej w tym przepisie przesłanki w postaci zaistnienia względów społecznych lub gospodarczych, w szczególności możliwości płatniczych zobowiązanego nie oznacza powstania po stronie organów obowiązku udzielenia ulgi, a jedynie stwarza możliwość jej udzielenia. Spełnienie wymienionych w powołanym przepisie przesłanek otwiera tylko możliwość rozważenia zasadności wniosku strony, nie obligując organów do uwzględnienia ulgi. Użyte w przepisie sformułowanie "może", przesądza bowiem o tym, że decyzje wydane na jego podstawie mają charakter uznaniowy.

Sformułowania względy społeczne i gospodarcze będące przesłankami, po spełnieniu których Organ może zastosować ulgę są klauzulami generalnymi, a w przypadku próby ich definicji należy odwołać się zatem do sformułowań pozaprawnych.

Pod pojęciem względów gospodarczych należy rozumieć sytuację, w jakiej znalazła się strona wnioskująca o przyznanie ulgi, z powodów niezależnych od jej postępowania, a których

skutkiem jest takie pogorszenie się sytuacji finansowej, że nie będzie w stanie wywiązać się ze zobowiązania mającego być przedmiotem ulgi. Pojęcie to odnosi się do sytuacji nadzwyczajnych i zdarzeń losowych, których Strona prowadząc swoją działalność w normalnej sytuacji ekonomicznej nie mogła przewidzieć i na wystąpienie których nie miała wpływu, a pogorszenie sytuacji finansowej nie nastąpiło z jej winy. W związku z tym szczególny nacisk powinien być położony na analizę sytuacji ekonomicznej strony.

Z kolei względy społeczne rozumiane są jako dyrektywa postępowania nakazująca respektowanie wartości wspólnych dla całego społeczeństwa takich jak: sprawiedliwość, zaufanie obywateli do organów władzy. Przesłanka ta wiąże się z finansowym aspektem funkcjonowania wspólnoty samorządowej i społeczeństwa, przy czym nie można jej zawężyć jedynie do sytuacji ekonomicznej dłużnika.

Po zdefiniowaniu przesłanek umożliwiających udzielenie Stronie wnioskowanych ulg, Organ przystąpił do analizy spełnienia ich przez Fundację pod kątem możliwości przyznania ulgi na podstawie art. 64 ust. 1 pkt 2 lit. b u.f.p.

Względy gospodarcze.

Celem wykazania podstaw do uznania zasadności wniosku w proponowanej przez Wnioskodawcę wysokości Organ przeanalizował przysłane przez Stronę dokumenty:

- 1) deklarację podatkową PIT-36 za rok 2022,
- 2) deklarację podatkową PIT-36 za rok 2023,
- 3) bilans firmy za rok 2022,
- 4) bilans firmy za rok 2023,
- 5) bilans firmy za rok 2024 (okres od 1 stycznia do 31 maja).

Z przesłanych dokumentów wynika, że Beneficjent w 2022 roku osiągnął przychód w wysokości (...) zł, co przy kosztach uzyskania przychodu w wysokości (...) zł wygenerował stratę w wysokości (...) zł. Z kolei w 2023 roku osiągnął przychód w wysokości (...) zł, co przy kosztach uzyskania przychodu w wysokości (...) zł wygenerowało dochód w wysokości (...) zł. Natomiast 2024 rok Strona zamknęła stratą w wysokości (...) zł, przy przychodzie w wysokości (...) zł oraz kosztach uzyskania przychodu (...) zł.

W trzeciej części Wniosku o ulgę z dnia 17 czerwca 2024 roku Beneficjent wskazał, że spłaca jeden kredyt samochodowy, a miesięczna rata wynosi (...) zł oraz przedstawił miesięczne koszty prowadzenia swojej działalności:

- 1) wynajem pomieszczeń biurowych: (...) zł,
- 2) wynajem urządzeń biurowych: (...) zł,
- 3) usługi telekomunikacyjne: (...) zł,
- 4) paliwo: (...) zł,
- 5) uśrednione pensje pracowników: (...) zł-(...) zł (przy czym Wnioskodawca zaznaczył, że współpracują z nim na stałe 3 osoby).

Z powyższego można przyjąć, że łącznie miesięczne koszty oscylowały pomiędzy kwotą (...) zł a (...) zł.

Strona także w części C formularza informacji przedstawianych przy ubieganiu się o pomoc de minimis wskazała, że nie spełnia kryteriów kwalifikujących do objęcia postępowaniem upadłościowym. Strona przyznała także, że nie odnotowuje rosnących strat, jej obroty nie maleją oraz nie ulegają zwiększeniu zapasy lub niewykorzystany potencjał do świadczenia usług. Strona zaznaczyła również, że nie zmniejsza się przepływ środków finansowych i wskazała, że nie zmniejsza się wartość aktywów netto lub jest zerowa. Podkreśliła natomiast, że zwiększa się suma zadłużenia podmiotu oraz rosną kwoty odsetek od zobowiązań podmiotu w związku z sytuacją dotyczącą decyzji zwrotowej. Strona wskazała także, iż zaistniały okoliczności wskazujące na trudności w zakresie płynności finansowej przedstawiając, iż w przypadku braku porozumienia co do proponowanego umorzenia i rozłożenia na raty pozostałej części należności zostanie utracona płynność finansowa i prawdopodobnie ogłoszona upadłość Wnioskodawcy wraz ze zwolnieniem pracowników i zamknięciem działalności gospodarczej.

Beneficjent we wniosku o ulgę powoływał się na trudną sytuację ekonomiczną, która jest wynikiem ogólnokrajowej sytuacji gospodarczej wywołanej wirusem SARS-CoV-2 oraz ogłoszonego od dnia 20 marca 2020 r. stanu epidemii (§ 1 rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 20 marca 2020 r. w sprawie ogłoszenia na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej stanu epidemii, Dz. U. z 2020 r. poz. 491). Strona w złożonym Wniosku o rozłożenie na raty odnotowała, że w latach 2021-2022 „rynek usług w zasadzie się załamał. Pandemia postawiła w wnioskodawcę na granicy wypłacalności”. Na skutek zarządzonego stanu epidemii i ograniczeń wynikających z tej sytuacji: zakazu zgromadzeń (wprowadzony rozporządzeniem Ministra Zdrowia z dnia 24 marca 2020 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie ogłoszenia na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej stanu epidemii, Dz. U. z 2020 r. poz. 522) i braku możliwości prowadzenia szkoleń w formie stacjonarnej, „pandemia postawiła wnioskodawcę na krawędzi wypłacalności”. Beneficjent starając się utrzymać swoją działalność na rynku oraz utrzymać miejsca pracy zakończył 2022 rok stratą

w wysokości (...) zł. A w 2023 roku po inwestycji w rozwój e-usług wnioskodawca zaczął odzyskiwać stabilność finansową i pozyskiwać nowe zlecenia. Na co wskazuje wykazana w dokumentach finansowych Strony dochód w wysokości (...) zł oraz informacja o pozyskaniu nowych zleceń, czego dowodem były przesłane umowy na wykonanie usług szkoleniowych z Zakładem Ubezpieczeń Społecznych, filia w Krakowie i w Ostrowie Wielkopolskim zawarte w 2024 roku.

Organ stwierdza, że dostarczone przez Stronę dokumenty świadczą o braku środków na jednorazowe uiszczenie należności oraz wskazują na trudności w spłacie. Organ jednocześnie wskazuje, że wynikająca z załączonych dokumentów sytuacja finansowa nie przesądza automatycznie o konieczności zastosowania ulgi w postaci umorzenia i rozłożenia na raty. Pomimo oczywistych trudności finansowych, saldo prowadzonej działalności gospodarczej nie było ujemne wg bilansu za 2023 r., a Wnioskodawca nie jest pozbawiony środków umożliwiających kontynuowanie działalności gospodarczej. Należy zauważyć, że samo wszczęcie egzekucji zmierzającej do przymusowego ściągnięcia należności, które dobrowolnie nie zostały przez Stronę uregulowane w terminie, jakkolwiek jest uciążliwe dla przedsiębiorcy, to nie stanowi zdarzenia, które świadczyłoby o spełnieniu przesłanek do zastosowania wnioskowanej ulgi. Wnioskodawca prowadzi działalność usługową, nadal jest aktywnym podmiotem gospodarczym. W tej sytuacji nie można wykluczyć ściągnięcia zobowiązania w ramach dalszej egzekucji ze środków uzyskiwanych z prowadzonej działalności.

Strona powołuje się, na przesłanki ważnego interesu Beneficjenta, interes publiczny oraz społeczny, jednak nie przedstawiła żadnego przekonującego w ocenie Organu uzasadnienia potwierdzającego wystąpienie któregośkolwiek z powołanych wyżej interesów. Beneficjent opisał profil swojej działalności (usługi szkoleniowe), która to branża faktycznie ucierpiała na skutek wystąpienia pandemii COVID-19 oraz szeregu ograniczeń takich jak zakaz zgromadzeń, brak możliwości prowadzenia szkoleń w formie stacjonarnej a przede wszystkim z uwagi na obawy potencjalnych uczestników szkoleń przed zakażeniem się wirusem. Przedstawione wyżej okoliczności nie mogą być jednak decydujące przy wydawaniu decyzji o udzieleniu ulgi, skoro Strona potrafiła już po zakończonym stanie epidemii osiągnąć zysk z działalności.

Co więcej, Organ informując Stronę o zebraniu materiału dowodowego zaznaczył, że realizując obowiązek określony w art. 79a § 1 k.p.a. na dzień wysłania niniejszej informacji nie zostały spełnione (lub wykazane) następujące przesłanki zależne od Strony tj. ważne

względy społeczne lub gospodarcze, w szczególności możliwości płatnicze zobowiązanego, określone w art. 64 ust. 1 pkt 2 lit. b u.f.p., co oznaczało, że wydana decyzja może być niezgodna z żądaniami Strony. Beneficjent nie odniósł się do przesłanego pisma i kolejnych w korespondencji kierowanej do niego.

W orzecznictwie prezentowany jest także pogląd, że „Trudna sytuacja finansowa sama w sobie nie może być uznana za przesłankę umożliwiającą zastosowanie ulgi, a tym bardziej nie można jej utożsamiać z ważnym interesem zobowiązanego. Konieczność zwrotu dofinansowania wraz z odsetkami jest konsekwencją nieprawidłowości w realizowaniu projektu”. (Wyrok WSA w Gliwicach z 29 czerwca 2023 roku, sygn. III SA/Gl 130/23, LEX nr 3594656).

Potwierdzając powyższe, sytuacja w której znalazł się Beneficjent czyli konieczność zwrotu środków jest konsekwencją jego działań i naruszeń, szczegółowo opisanych w decyzji Zarządu Województwa Świętokrzyskiego nr (...) z dnia 15 lipca 2020 roku oraz decyzji Zarządu Województwa Świętokrzyskiego nr (...) z dnia 22 maja 2024 roku, które doprowadziły do powstania nieprawidłowości w rozumieniu art. 2 pkt 36 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) Nr 1303/2013 z dnia 17 grudnia 2013 roku ustanawiającego wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz ustanawiającego przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności i Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz uchylającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006, ale w świetle powyższych faktów zdaniem IZ sytuacja finansowa Strony nie uzasadnia przyznania ulgi.

IZ zwraca uwagę, że Beneficjent sam wystąpił z wnioskiem o udzielenie ulgi w spłacie zobowiązań, zaproponował spłatę ratalną części zobowiązania z ustaloną co miesiąc kwotą, w zamian za umorzenie 2/3 pozostałej należności. Nie czekając na zakończenie postępowania o udzielenie ulgi, Strona z własnej inicjatywy rozpoczęła realizację powyższego, wpłacając w dniu 20 listopada 2024 roku pierwszą ratę w wysokości (...) zł i na tym poprzestając. Od tego czasu Beneficjent nie tylko nie zapłacił na konto IZ kolejnej raty zgodnie z zaproponowanym harmonogramem, ale przestał odpowiadać na pisma kierowane do niego ze strony Organu. Powyższe dowodzi, że możliwości płatnicze Zobowiązanego nie uzasadniają przyjęcia stanowiska, że proponowany przez Stronę plan ratalny będzie realizowany.

Należy też pamiętać, iż jedną z zasad demokratycznego państwa prawnego jest zasada powszechności ponoszenia świadczeń publicznych. Obowiązek ten dotyczy każdego do kogo zaadresowano obowiązek ponoszenia świadczenia. Powstanie zobowiązania było przecież konsekwencją działania Beneficjenta niezgodnego z warunkami Umowy o dofinansowanie i nie może być mowy o szczególnym splocie okoliczności oraz nadzwyczajnej sytuacji.

W świetle powyższych faktów nie można stwierdzić, iż została spełniona przesłanka wystąpienia względów gospodarczych, o której mowa w art. 64 ust. 1 pkt 2 lit. b u.f.p.

Względy społeczne

Odnosząc się do drugiej przesłanki względów społecznych, należy zwrócić uwagę, że ulgi w spłacie należności publicznoprawnych są wyjątkiem, istotnym odstępstwem od konstytucyjnej zasady powszechnego obowiązku ponoszenia ciężarów i świadczeń publicznych. Ich przyznanie stawia wnioskodawcę w korzystniejszym położeniu w porównaniu do sytuacji, w jakiej funkcjonują pozostałe podmioty obowiązane do ponoszenia tych ciężarów. Z tej przyczyny udzielenie ulgi powinno mieć zastosowanie w wyjątkowych przypadkach i być podparte konkretnymi okolicznościami.

W przedmiotowej sprawie należy pamiętać, że realizacja projektów z udziałem funduszy europejskich zawsze jest obarczona ryzykiem w postaci niezrealizowania projektu lub niewykonania postanowień umowy o dofinansowanie, co skutkuje koniecznością zwrotu przyznanego dofinansowania, dlatego przystąpienie do tego typu działań powinno być poprzedzone wnikliwą analizą własnej sytuacji finansowej.

Skutkiem udzielenia wnioskowanej przez Stronę ulgi w postaci rozłożenia zaległości na raty w wysokości 1/3 orzeczonej w decyzjach Zarządu Województwa Świętokrzyskiego kwoty, tj. (...) zł oraz propozycji umorzenia odsetek wraz z kwotą w wysokości (...) zł należności głównej jest z jednej strony odroczony termin spłaty tych należności z drugiej brak spłaty pozostałej części należności.

W ocenie organu, w sprawie nie wystąpiła również przesłanka interesu publicznego, która uzasadniałaby przychylenie się do żądania Strony. Mając na uwadze okoliczności związane z powstaniem zobowiązania (które są istotnymi z punktu widzenia omawianej ulgi), nie sposób nie zauważyć, iż uprzywilejowanie Wnioskodawcy poprzez przyznanie mu ulgi, w sytuacji gdy poprzez swoje działania dopuściła się naruszenia przepisów i procedur obowiązujących przy wydatkowaniu środków publicznych (i miała wpływ na kształtowanie ostatecznej

wysokości zaległości), byłoby wysoce niepożądane z punktu widzenia konieczności zachowania przez IZ równorzędności traktowania podmiotów otrzymujących takie dofinansowanie, jak też ze względów społecznych, które wymagają, by zobowiązania publicznoprawne były realizowane w pełnej wysokości, a zobowiązany nie był pochoinnie z nich zwalniany. Uprzywilejowanie Strony poprzez przyznanie jej ulgi w spłacie należności mogłoby wywołać przekonanie, że nawet nieprawidłowa realizacja projektów dotowanych ze środków publicznych może nie powodować negatywnych konsekwencji w postaci zwrotu dofinansowania wraz z odsetkami. Dlatego też, organ uznał, że w okolicznościach faktycznych sprawy przyznanie ulgi w zakresie dochodzonym przez Spółkę naruszałoby w sposób znaczący zasadę równości podmiotów wobec prawa, której jednym z przejawów jest to, że każdy obowiązany jest do regulowania należności wynikających z przepisów prawa.

W toku przeprowadzonego postępowania administracyjnego, Organ ustalił, że w przedmiotowej sprawie nie występują uzasadnione względy gospodarcze lub społeczne, które warunkowałyby udzielenie ulgi. Działalność, którą prowadzi Beneficjent pod firmą „(...)” nadal jest aktywnym podmiotem, prowadzi działalność (w tym działalność gospodarczą), zawiera umowy z podmiotami na usługi szkoleniowe.

Ponadto Organ ustalił, że w sprawie nie występują okoliczności o charakterze nadzwyczajnym, zarówno jeśli chodzi o przyczynę powstania należności. Zobowiązanie zapłaty należności z tytułu zwrotu środków przeznaczonych na realizację programów finansowanych z udziałem środków europejskich powstało nie na skutek czynników niezależnych od Wnioskodawcy, a wręcz przeciwnie – zaległości te powstały wskutek nierzetelnego wypełnienia obowiązków przez Beneficjenta, jako strony umowy.

Należy w tym miejscu zaznaczyć, iż ulgi w spłacie należy traktować przede wszystkim w kategorii działań mających na celu optymalizację ściągalności należności, a nie działań eliminujących trudności finansowe zobowiązanych. W tym stanie rzeczy, udzielenie ulgi w spłacie zobowiązania z tytułu zwrotu środków przeznaczonych na realizację programów finansowanych z udziałem środków europejskich określonych byłoby decyzją nieuzasadnioną i naruszałoby zasady równego traktowania beneficjentów środków unijnych, którzy regulują zobowiązania z tytułu zwrotu środków wykorzystanych z naruszeniem procedur.

Na uwagę zasługuje również fakt, że w przypadku udzielenia ulgi Organ jest zobowiązany rozważyć możliwość jej udzielenia, kierując się zarówno żądaniem Wnioskodawcy, jak i biorąc pod uwagę interes budżetu Województwa Świętokrzyskiego. Kwota przypadająca

Stronie do zwrotu pochodzi ze środków unijnych, których Instytucja Zarządzająca jest jedynie dysponentem i które mogą być przeznaczone jedynie na wydatki uznane za kwalifikowane w danym działaniu programu operacyjnego i zgodnie z warunkami dofinansowania wskazanymi w umowie o dofinansowanie. Wydatkowanie i rozliczenie przyznanego dofinansowania musi przebiegać w okresie programowania, a środki wydatkowane w sposób nieprawidłowy muszą zostać zwrócone do budżetu Unii Europejskiej na koniec danego okresu programowania.

Choć decyzje o zastosowaniu ulg w spłacie zobowiązań oparte są na tzw. uznaniu administracyjnym, to wierzyciel w przedmiotowej sprawie w przeciwieństwie do wierzyciela w cywilnoprawnych stosunkach zobowiązaniowych – nie ma swobody w dysponowaniu wierzytelnością publicznoprawną, szczególnie że wierzytelność ta dotyczy środków publicznych stanowiących niepodatkowe należności budżetowe o charakterze publicznoprawnym, których Organ jest jedynie dysponentem.

W przypadku braku odzyskania tych środków przez Instytucję Zarządzającą zobowiązania te obciążają budżet Województwa, chyba że Instytucja Zarządzająca nie odzyska ich pomimo wykorzystania wszelkich dostępnych środków, w tym postępowania egzekucyjnego i przyjętych form zabezpieczeń.

Mając powyższe na względzie, Instytucja Zarządzająca wnikliwie przeanalizowała okoliczności sprawy, biorąc pod uwagę zarówno sytuację finansową Wnioskodawcy, jak i okoliczności powstania zobowiązania i nie znalazła żadnych podstaw uzasadnionych względami społecznymi lub gospodarczymi, które przemawiałyby za udzieleniem Stronie ulgi. Należność powstała w pełni z przyczyn leżących po stronie Wnioskodawcy, który miał świadomość, że odpowiedzialność za właściwą realizację umowy o dofinansowanie spoczywa na nim i to on ponosi konsekwencje finansowe w przypadku wykorzystania środków niezgodnie z procedurami. Przyznanie wnioskowanej ulgi stanowiłoby zatem wyraz akceptacji dla nienależytego wywiązywania się z zobowiązań umownych, co nie znajduje aprobaty w aspekcie społecznym. W takiej sytuacji bowiem ochronie podlegałby wyłącznie indywidualny interes Wnioskodawcy kosztem interesu społecznego. Udzielenie wnioskowanej ulgi byłoby wysoce niepożądane z punktu widzenia wartości wspólnych dla całego społeczeństwa (sprawiedliwość, bezpieczeństwo, zaufanie obywateli do organów władzy) jak i przejrzystości reguł i procedur przy ocenie realizacji projektów oraz zasady równego traktowania wszystkich beneficjentów środków unijnych, którzy wywiązują się z realizacji zobowiązań.

Biorąc pod rozwagę wszystkie okoliczności sprawy, Instytucja Zarządzająca nie znalazła żadnych podstaw uzasadnionych względami społecznymi lub gospodarczymi do udzielenia Stronie ulgi w spłacie zobowiązania z tytułu zwrotu środków przeznaczonych na realizację programów finansowanych z udziałem środków europejskich.

W związku z powyższym, Instytucja Zarządzająca orzeka jak w sentencji.

Pouczenie

Niniejsza decyzja jest nieostateczna w administracyjnym toku instancyjnym. Zgodnie z art. 129 § 2 k.p.a. w zw. z art. 67 ust. 1 i art. 61 ust. 4 i 5 u.f.p., w przypadku wydania decyzji w pierwszej instancji przez Instytucję Zarządzającą Stronie służy wniosek do Zarządu Województwa Świętokrzyskiego o ponowne rozpatrzenie sprawy w terminie 14 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji.

Na podstawie art. 127a § 1 i 2 k.p.a. w zw. z art. 67 ust. 1 u.f.p. w trakcie biegu ww. terminu Strona może zrzec się prawa do wniesienia do Zarządu Województwa Świętokrzyskiego wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy. Z dniem doręczenia Organowi oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia wniosku przez ostatnią ze stron postępowania, decyzja staje się ostateczna i prawomocna, co oznacza brak możliwości zaskarżenia decyzji do WSA w Kielcach. Nie jest możliwe skuteczne cofnięcie oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Zgodnie z art. 52 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2024 r. poz. 935 z późn. zm.), Strona bez skorzystania z prawa do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy może wnieść do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Kielcach skargę na decyzję w terminie 30 dni od dnia jej doręczenia. Skargę wnosi się za pośrednictwem Zarządu Województwa Świętokrzyskiego. Wpis od skargi wynosi 200 zł. Strona może ubiegać się o zwolnienie od kosztów albo przyznanie prawa pomocy.

MARSZAŁEK

WOJEWÓDZTWA ŚWIĘTOKRZYSKIEGO

RENATA JANIK

(dokument podpisano elektronicznie)

Otrzymuje(a):

- 1) radca prawny (...)
- 2) aa